U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **F. Z.**, narozené 26. 9. 1973, státní příslušnice Čínské lidové republiky, zastoupené advokátem JUDr. Bc. Stanislavem Brunckem, Ph.D., Vídeňská 849/15, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 9. 3. 2021, čj. OAM-181/ZA-ZA11-K02-R2-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 1. 2022, čj. 18 Az 16/2021 - 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně požádala dne 19. 2. 2015 v České republice o udělení mezinárodní ochrany, Ministerstvo vnitra jí však mezinárodní ochranu neudělilo (rozhodnutím ze dne 7. 2. 2018). Žalobkyně se proti tomu úspěšně bránila žalobou podanou ke krajskému soudu: ten rozhodnutí ministerstva zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Naproti tomu ministerstvo neuspělo se svou kasační stížností proti rozsudku krajského soudu – tu NSS odmítl usnesením ze dne 7. 11. 2019 (čj. 10 Azs 196/2019 - 28).

[2] Ministerstvo dále rozhodnutím ze dne 9. 3. 2021 zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Nebylo mu totiž známo místo pobytu žalobkyně a zároveň shledalo, že na základě stavu věci zjištěného do té doby nebylo možné o žádosti rozhodnout.

[3] Žalobkyně podala prostřednictvím zástupce (advokáta) proti rozhodnutí ministerstva znovu žalobu, jíž krajský soud opět vyhověl. Rozsudek krajského soudu však ke kasační stížnosti žalovaného zrušil NSS (rozsudkem ze dne 8. 12. 2021, čj. 10 Azs 219/2021 - 29). Konstatoval, že krajský soud měl předtím, než žalobu meritorně projednal, ověřit, zda je možné zjistit místo pobytu žalobkyně. Pokud by tak učinil a pobyt žalobkyně by přesto zůstal neznámý, byl povinen řízení o žalobě zastavit podle § 33 písm. b) zákona o azylu a již se věcně nezabývat výhradami žalobkyně proti napadenému rozhodnutí.

[4] Krajský soud nato usnesením uvedeným v záhlaví řízení zastavil, neboť se mu nepodařilo zjistit místo pobytu žalobkyně [§ 47 písm. c) s. ř. s. a § 33 písm. b) zákona o azylu].

[5] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla usnesení krajského soudu kasační stížností. V ní namítá, že žalovaný vydal nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí, jímž zasáhl do jejích práv zaručených článkem 43 Listiny základních práv a svobod; podmínky pro zastavení správního řízení podle § 25 písm. j) zákona o azylu nebyly splněny. Dále se domnívá, že § 33 písm. b) zákona o azylu je protiústavní, neboť brání účinnému soudnímu přezkumu. Měl by být vykládán tak, že správní soudy zastaví řízení, je-li účastník nekontaktní *a současně* ve věci nelze rozhodnout na základě dosud zjištěného skutkového stavu. Na tom, že orgány veřejné moci nebyly schopny zjistit místo stěžovatelčina pobytu, nemůže nic změnit ani její zástupce, neboť je vázán povinností mlčenlivosti a nemůže sdělit ani to, zda je mu místo jejího pobytu známo. I přes stěžovatelčinu nekontaktnost je však účelné, aby věc byla meritorně posouzena, neboť nelze s jistotou určit, že se stěžovatelka již nenachází na území ČR, a ve věci lze rozhodnout na základě obsahu soudního spisu.

[6] Kasační stížnost je nepřípustná.

[7] Nepřípustná je mimo jiné i kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž *soud rozhodl znovu poté, kdy bylo jeho původní rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem*; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem NSS [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

[8] Smyslem této úpravy je, aby se NSS nemusel opakovaně zabývat věcí, k níž již jednou vyslovil svůj právní názor závazný pro krajský soud; to za předpokladu, že se krajský soud tímto názorem řídil. Tímto právním názorem je totiž v řízení o opakované kasační stížnosti vázán i sám NSS (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS). Přípustnost opakované kasační stížnosti je tedy omezena na důvody, které NSS v téže věci dosud neřešil. Není přitom ani podstatné, že v prvém případě podal kasační stížnost žalovaný a ve druhém případě stěžovatelka, tedy původní žalobkyně (tak i usnesení NSS ze dne 5. 2. 2013, čj. 8 Afs 47/2012 - 39, body 20 a 21, či ze dne 8. 3. 2021, čj. 6 Afs 229/2020 - 59, bod 27).

[9] NSS posoudil stěžovatelčiny argumenty podle těchto kritérií a dospěl k závěru, že její kasační stížnost nelze projednat.

[10] Stěžovatelka shledává přípustnost kasační stížnosti v tom, že NSS se v předchozím rozsudku částečně vyjádřil k namítané protiústavnosti postupu správních soudů při zastavení řízení o žalobě, nikoli však k protiústavnosti samotného rozhodnutí žalovaného.

[11] NSS tento pohled nesdílí. Jeho předchozí rozsudek (10 Azs 219/2021) je postaven na právním závěru, že krajský soud nemohl rozhodnutí žalovaného vůbec přezkoumávat, jestliže nejprve nezjistil místo stěžovatelčina pobytu. Jinak řečeno: procesní pravidlo § 33

písm. b) zákona o azylu brání soudu (krajskému, a tím spíš i Nejvyššímu správnímu), aby mohl napadené správní rozhodnutí jakkoli hodnotit.

[12] Stěžovatelka se snaží současně argumentovat tím, že procesní omezení vyplývající z § 33 písm. b) zákona o azylu je protiústavní, soudy by ho však mohly a měly překlenout výkladem. Rovněž k této otázce (kterou stěžovatelka vznesla ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného) se NSS v předchozím rozsudku vyjádřil, a to tak, že doslovný výklad § 33 zákona o azylu neshledal protiústavním (body 18 a 20 rozsudku 10 Azs 219/2021). I kdyby NSS ještě více rozpracoval svou argumentaci k námitce uplatněné nyní v kasační stížnosti, nemohl by dospět k jinému závěru, než kterým již v předchozím rozsudku zavázal krajský soud i sebe samotného.

[13] Stěžovatelka v kasační stížnosti nenamítá, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem NSS, ale ve skutečnosti se snaží NSS přesvědčit, aby svůj původní právní názor přehodnotil. To však soud učinit nemůže.

[14] NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřípustnost [§ 46 odst. 1 písm. d) a § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2022

Zdeněk Kühn
předseda senátu